

HET WAS HEEL MOEILIK OM TE BESEFFEN DAT IK "ANDERS" WAS | NICOLAS (17)

Door WAT WAT jongerenreporter | 11-24 jaar

Ik heb me nooit 100% als een meisje gevoeld. Toen ik klein was, was ik hier niet echt zoveel mee bezig omdat ik nog te jong was om het te beseffen. Eens ik ouder werd en mijn borsten begonnen te groeien, toen ik mijn maandstonden kreeg en dus echt in mijn puberteit kwam, besepte ik dat er iets niet klopte.

Nu ik ouder ben en terug kijk op mijn "jeugdijaren", besepe ik wel dat het er gewoon altijd heeft ingezeten. Ik droeg veel liever jongenskleren dan meisjeskleren, ik wilde altijd rechtstaand kunnen plassen, ik speelde liever met een bal in de tuin dan met poppen,... Noem al de cliché dingen maar op.

De puzzelstukjes vielen in elkaar

Ik wilde het eerst niet geloven, dit mocht mij niet "overkomen". Ik heb maanden aan een stuk geprobeerd om alles te ontkennen, mezelf meer te gaan gedragen als een "echt" meisje. Het was moeilijk om te aanvaarden dat ik "anders" ben dan anderen. Ik begon me ook te vergelijken met andere meisjes in de klas op gebied van kleding bijvoorbeeld.

Ik voelde wel dat er iets niet "juist" was aan mij, dat er iets niet klopte. Lesbisch zijn dekte de lading niet.

Ik wist niets over transgenders, tot ik op een dag een andere trans jongen ontmoette (die jammer genoeg enkele maanden geleden uit het leven is gestapt). Hij vertelde mij wat hij voelde vóór zijn transitie en hoe hij hiermee omging. Ik voelde exact hetzelfde! Toen vielen de puzzelstukjes in mekaar en besepte ik dat deze persoon, ik, niet thuishoort in een meisjeslichaam. Al snel besepte ik dat de term en inhoud van "transgender zijn" ook op mij van toepassing was en nog steeds is.

Aanpassen voor iedereen

Mijn dichte vrienden hebben hier best goed op gereageerd! Ze steunen mij in alles wat ik doe en vinden dat ik voor mijn geluk moet gaan. Ze hebben het best moeilijk met de aanpassing van zij naar hij maar dat begrijp ik volledig. Zelf heb ik daar ook heel veel moeilijkheden mee gehad. Het is dan ook aanpassen voor iedereen. Ze steunen mij door dik en dun en aanvaarden mij volledig zoals ik ben.

Mijn ouders hebben niet goed gereageerd. Mijn mama accepteert me totaal niet en kan niet aanvaarden dat ik liever haar zoon ben dan dochter. Ook mijn papa heeft het hier moeilijk mee, hij gelooft dat dit alles een vergissing is en dat ik er spijt van ga krijgen.

PRAAT EROVER

Mail met Transgender Infopunt

Stel je vraag via mail, of maak een afspraak om te chatten of videobellen

Chat met Lumi

Ma/wo/do: 18u30 -21u30. Niet op feestdagen.

Bel met Transgender Infopunt

Gratis op 0800 96 316. Di-vr: 9-16u, uitgezonderd feestdagen.

Ga langs bij Transgender Infopunt

Di-vr: 9-16u, alleen op afspraak

Ik heb het zelf ook enorm moeilijk gehad met het accepteren van mezelf als trans jongen. Ik heb er zeker 2 jaar over gedaan om het te accepteren. Ik kon gewoonweg niet geloven dat het juist mij zou overkomen. Ik kon het maar niet geloven dat ik niet kon zijn zoals alle andere meisjes in mijn klas. Ik kon het niet geloven en aanvaarden dat dit lichaam niet van kleedjes zou houden of van make-up.

De transitie

Mei 2018 had ik mijn eerste gesprek in het UZ Gent. Op dit moment heb ik 4 gesprekken achter de rug. Ik zit dus nog in het prille begin van mijn transitie.

Die gesprekken gaan over van alles en nog wat: van mijn thuissituatie tot mijn lichaam. Uiteraard is dat laatste onderwerp het belangrijkste. Er wordt bijvoorbeeld gesproken over een eventuele kinderwens op latere leeftijd, maar ook over wat ik graag anders zie aan mijn lichaam. Ik wil graag starten met hormonen en een borstoperatie ondergaan!

Frustraties

Op dit moment voel ik me best gefrustreerd, omdat ik mijn lichaam uiteraard anders wil zien. Maar dit hele proces vraagt tijd, wat wel te begrijpen valt. Ook voel ik me gewoon niet goed in mijn vel, ik sta elke dag op en ik ga elke dag slapen in een lichaam dat niet aanvoelt als "juist".

Op sommige dagen voelt het aan als overleven, maar zoals ik al zei: het vraagt tijd. Op de ene dag gaat het al wat makkelijker om mezelf te accepteren dan op de andere dag. Soms kan ik er vrede mee vinden dat het nog zo lang gaat duren, soms ook niet.

Ik bekijk mezelf in de spiegel als een jongen in een meisjeslichaam. Ik kan mezelf niet accepteren als meisje en dat ga ik ook niet doen, daar heb ik veel te lang tegen gevochten en ga ik niet langer meer doen. Wanneer mensen mij aanspreken met mijn jongensnaam voelt dat 100 keer beter aan en ook gewoon juist.

* Nicolas is een fictieve naam.

TEKST: Margot Gysbrechts